

Mindeord.

Døden har i disse Dage bortkaldt en i vide Kredse kendt og afholdt Personlighed, Frøken *Ragnhild Goldschmidt*, Formand i *Kvindelig Læseforening* i København. — Hun var født i 1828 og var Søster til Digteren, *M. Goldschmidt*, sammen med hvem hun henlevede Størstedelen af sit Liv. Hvor meget disse to Søskende var for hinanden, det ved deres Venner, det saas ved den Omsorg, den Bekymring, han viste, naar hun fejlede det ringeste, det saas ved det Mørke, der lagde sig over hendes lyse Sind, da han for to Aar siden gik bort. Men det skal huskes ogsaa i større Kredse, at naar det danske Folk skylder den store Digter Tak for hvad han har været, da tilkommer — som saa ofte med en stor Mand — en Del af Takken den Kvinde, der har staaet ved hans Side og skabt ham et Hjem, hvor det bedste i ham kunde plejes og trives. Et saadant Hjem vilde Goldschmidt, den ensomme Mand, have savnet, naar ikke hans Søster havde været.

Men naar vort Blad særlig ønsker at mindes Frk. Goldschmidt, da er det, fordi hun ogsaa har gjort en egen Gerning, for hvad hun har været for Kvinderne. Hun var en af Indbyderne til og Stifterne af *Kvindelig Læseforening*, og hun omfattede den altid med den varmeste Interesse. Men det var især fra det Øjeblik, da hun i 1881 blev valgt til dens Formand, at hun ret egentlig blev Livet i Foreningen. Hendes livfulde og energiske Personlighed satte Fart i al Ting, hendes gode Humør jævuede alle Vanskeligheder med et muntret Ord, og Foreningen gik rivende fremad. Selv mindede hun dog altid om, at hun kun „stod paa sine Forgængeres Skuldre“ og haabede paa en langt dygtigere Efterfølger; men om hendes Gerning i *Kvindelig Læseforening* er der kun én Mening: hun er uerstattelig.

Men hendes livlige Aand, hendes Interesse for Kvinderne indskrænkede sig ikke hertil; hun sluttede